şi această fire este primul obiect asupra căruia poartă înţelegerea românului a existenţei.

Nu ştim încă şi nu voim să prejudecăm asupra întrebării dacă tot ce este, este într-un loc şi la o vreme; adică, dacă existenţa se petrece toată în spaţiu şi în timp; dar global, pentru moment, lumea aşa o găsim fiind: în timp şi-n spaţiu.

Prima caracteristică. Lumea nu e pentru român nici numai un receptacol spaţial, nici numai un receptacol temporal, ci un receptacol temporal şi spaţial, în care ce este îşi face cunoscută fiinţa.

Lumea petrecându-se în spaţiu şi în timp, ea nu e numai o arhitectură ierarhică de esenţe, ci şi o devenire, o curgere. După cum gândul fiinţei ei se proiectează spaţial ori temporal, firea e o petrecere în lume ori în vreme.

Locul şi timpul sunt, deci, cele două mari receptacole ale firii. Lumea e alcătuită, în primul rând, din tot ce este în vreun loc şi din tot ce se petrece oareunde. Şi poate... şi din altceva. Nu putem să nu stăruim asupra ideii acesteia de petrecere (şi nu e fără interes că această curgere ia nume de ceremonie) pe care o reprezintă această devenire procesivă, acest alai mare al lumii care umple timpul şi spaţiul.